

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

GAMLE KØBMANDSHUS, DET

PROGRAMMER CREDITS MM.

Det gamle Købmandshus

En Midsommer- Roman

om Kærlighed og Forretning.

Dansk Skuespil i levende Billeder.

Denne Kunstfilm er op-
taget i den
danske Skærsommer.

Den spilles i Nordsjællands
skønneste og mest idylliske Egne.

Hovedrollerne udføres af

Herrerne Vald. Psilander *Hage*
og Cajus Bruun *Kobmanden*
samt Fru ^{*Johanne*} Dinesen *Imma*
og Frk. Fanny Petersen. *Lilla*

Afdelinger:

1. Den gamle Kømandsgaard
2. En generende Veksel
3. Daarlige Tider
4. Et Ulykkesbudskab
5. Ruineret
6. Banken stiller sig afvisende
7. En Invitation
8. Naar Nøden er størst, er
Hjælpen nærmest
9. Friluftsliv
10. Kømandssønnen og hans
Kammerater
11. „Jeg er reddet, hvis Du gifter
Dig med Irma!“
12. En god Søn
13. Aage modtager Indbydelsen
14. Præsentationen
15. Aftenselskab hos Grosserer
Beck
16. Elleskudt
17. I Havens Gange
18. Et belejligt Uvejr

19. Spurvejagt
20. Paa Køretur
21. Midsommer
22. Ungdom
23. En Kærlighedserklæring
24. Et Brev, der minder Aage
om hans Løfte
25. Tilstaaelsen
26. Stakkels lille Solveig!
27. En tung Gang
28. Frieriet
29. Forlovelsen deklareres
30. Ved Kaffebordet
31. Et Skud
32. En farlig Leg
33. Alene med sin Sorg
34. Et Møde
35. Følg mig til den lille Pavillon
36. Ulykkelig Kærlighed
37. Vaadeskuddet
38. Død!
39. Jeg har dræbt ham!
40. En fortvivlet Fader

Det gamle Købmandshus.

Købmand Clausens eneste Søn, Aage, er en forvænt ung Herre, der koster sin Fader ikke saa faa Skillinger mellem Aar og Dag, og den gamle betaler gladelig, saa længe han har noget at betale med.

Men en skønne Dag styrter det hele sammen om Købmanden.

Han faar Telegram om, at hans Skib er totalt forlist, en meget generende Veksel kan han ikke betale, og i Banken, hvor han søger Hjælp og Raad, stiller man sig meget afvisende og køligt overfor ham.

Han ser alle Udveje lukkede og den gamle Forretning truet med Ruin.

Men — naar Nøden er størst, er Hjælpen som Regel ogsaa nærmest.

I et Brev, som Clausen modtager fra sin gode Ven, Grosserer Beck, skriver denne, om ikke den unge Clausen har Lyst til at tilbringe en Maanedstid paa hans Landsted. Hans Datter Irma keder sig nemlig gudsjammerligt, og vilde være meget glad for Aages Selskab.

Gamle Clausen stirrer og stirrer paa Becks Brev — ja, her ligger maaske Frelsen. En Forbindelse mellem Aage og den hovedrige Grosserer Becks eneste Barn, Irma, vilde kunne redde Clausen ud af det økonomiske Uføre, hvori han befinder sig.

Men hvad vil Aage mon sige til en saadan Kombination? Naa, han har jo alle Dage været en god

Vekslen præsenteres.

Aage lover at redde Faderen fra Ruin.

Dreng og en lydig Søn, saa han vil sikkert heller ikke gøre sin gamle Fader imod nu, hvor det gælder saa meget.

Og det viser sig, at gamle Clausens Beregninger slaar til.

Da Aage hører, hvor galt det er fat, betænker han sig ikke paa at opfylde sin Faders Ønske, og Dagen efter holder han sit Indtog paa Grosserer Becks Landsted, med det faste Fortsæt at fri til Frøken Irma, der just ikke er nogen Skønhed, men hvis konstante Medgift bøder paa Naturens Mangler.

Det er ikke med nogen synderlig Glæde Aage gaar til sin vanskelige Opgave, men Irmas Opførsel imod ham synes at skulle gøre ham Vejen let, thi hun er straks væk i den elegante unge Mand, der ovenikøbet er saa opmærksom og saa galant imod hende. Alt tegner saaledes til at forme sig som gamle Clausen haaber og ønsker det, men Skæbnen vil det anderledes.

En skønne Dag faar Grosserer Beck nemlig Besøg af en Enkefru Lund og hendes to Børn, den 18aarige Solveig og den 16-aarige Anker. Og næppe har Solveig og Aage set hinanden, før de to unge Mennesker føler, at de — og kun de — hører sammen. Ganske ubemærket spirer Kærligheden frem i dem begge, indtil den en Dag fuldstændig har erobret dem.

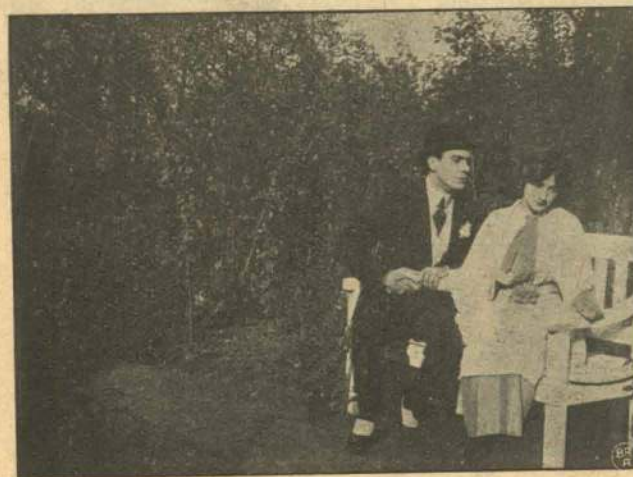
Da først staar det Aage klart, i hvilken forfærdelig Dobbeltstilling han befinder sig. Skal han ofre sin gamle Far — eller sig selv? Paa den ene Side gælder det Faderens Renommé, hans Navn, hans Forretning, alt det han har kæmpet sig til et langt Liv igennem, og paa den anden Side gælder det hans egen Lykke.

Hvad skal han gøre? Han tør jo ikke aabenbare Solveig den frygtelige Sandhed. Hun tror jo fuldt og fast paa ham. Og dog, da Faderen skriver til ham, da indser han nok, at det nytter ikke at skjule noget. I Brevet spørger Faderen ham, om han snart har noget glædeligt Nyt at fortælle ham, — Aage maa selv resignere — og frelse Faderen. Stakkels lille Solveig! saaledes skulde det altsaa ende. Hele den dejlige Tid, de havde tilbragt sammen, var kun en Drøm, — og nu — nu gled han bort, langt bort fra hende, og det endskønt han elskede hende. Hvor ubarmhjærteligt Livet dog kan være.

Aage betænker sig længe, men der hjælper jo

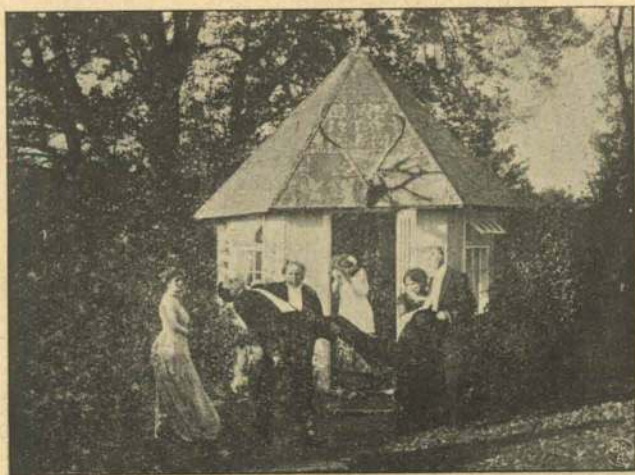
Præsentationen.

En Tilstaaelse.

Et Møde.

Vaadeskuddet.

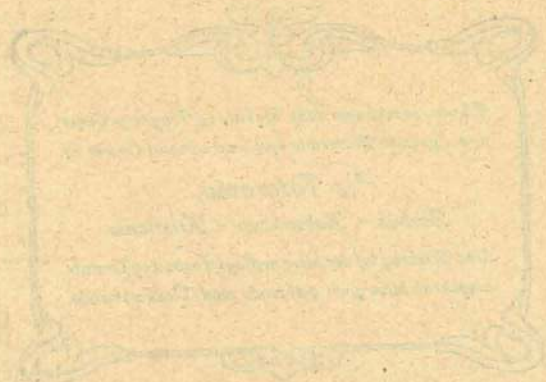
ingen kære Mo'r, og en skønne Dag staar saa Aages og Irmas Forlovelsesgilde med al den Pragt, det Beckske Hus kan opvise. Det er en trist Dag for lille Solveig. Med Graaden i Halsen ønsker hun det unge Par til Lykke, men søger saa ned i Haven for at faa Lov til at græde ud og være ene med sin Sorg.

Men da Selskabet sidder ved Kaffebordet, og gamle Clausen — som selvfølgelig er bleven tilkaldt for at fejre den glædelige Begivenhed — skal til at holde Talen for de to unge, hører de pludselig flere Skud nede i Haven. Ængstelige iler Herrerne derned, anende, at det er Solveigs aandssvage Broder, der har faaet fat i Grossererens Bøsse, og nu er i Færd med at anrette Ulykker med den.

Nede i Haven møder Aage Solveig, og da han ser, hvor haardt hans Forlovelse har taget paa hende, beder han hende gaa med ind i den lille Pavillon, for at han kan faa talt rigtig ud med hende. Men bedst som de sidder herinde, kommer Anker styrtende med Bøssen hævet i Vejret.

Da han ser Aage og Solveig, bliver han forskrækket, Skuddet gaar af — og rammer Aage lige i Hjertet. Med et Skrig synker han død om i Solveigs Arme. Gamle Clausen styrter til, men da han ser Solveigs stumme Sorg, forstaar han, at det, der her er sket, maaske alligevel var det bedste, der kunde hænde hans stakkels Dreng.

Filmen, saavel som dens Plakat og Program-Tekst
o. a. lignende Materiale ejes med absolut Eneret af

A/s Fotorama,

Aarhus - København - Kristiania.

Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatningskrav blive gjort gældende mod Vedkommende.

M I D S O M M E R.

Personerne:

Købmand Clausen
Aage, hans Søn
Grosserer Beck
Irma, hans Datter
Enkefru Lund

Solveig og Anker, hendes Børn

Købmand Clausens eneste Søn, Aage er en forvent ung Herre, der koster sin Fader ikke saa faa Skillinger mellem Aar og Dag, og den gamle betaler gladelig, saa længe han har noget at betale med, men en skønne Dag styrter det hele sammen om ham. Han faar Telegram om, at hans Skib er totalt forlist, en meget generende Veksel kan han ikke betale, og i Banken, hvor han søger Hjælp, og Raad, stiller man sig meget afvisende og kelig overfor ham. Han ser alle Udveje lukkede og den gamle Forretning truet med Ruin. Men naar Nøden er størst, er Hjælpen som Regel ogsaa nærmest. I et Brev som Clausen modtager fra sin gode Ven, Grosserer Beck, skriver denne, om ikke den unge Clausen har Lyst til at tilbringe en Maanedstid paa hans Landsted. Hans Datter Irma keder sig nemlig gudsjammerligt, og vilde være meget glad for Aages Selskab. Gamle Clausen stirrer og stirrer paa Becks Brev - Ja, her ligger maaske Frelsen. En Forbindelse mellem Aage og den hovedrige Grosserer Becks eneste Barn, Irma, vilde kunne redde Clausen ud af det økonomiske Uføre, hvori han befinder sig. Men hvad vil Aage mon sige til en saadan Kombination? Naa, han har jo alle Dage været en god Dreng og en lydig Søn, saa han vil sikkert heller ikke gøre sin gamle Fader imod nu, hvor det gælder saa meget. Og det viser sig, at gamle Clausens Beregninger slaar til. Da Aage hører, hvor galt det er fat, betænker han sig ikke paa at opfylde sin Faders Ønske, og Dagen efter holder han sit Indtog paa Grosserer Becks Landsted, med det faste Fortsæt at fri til Frøken Irma, der just ikke er nogen Skønhed, men hvis kontante Medgift møder paa Naturens Mangler. Det er ikke med nogen synderlig Glæde Aage gaar til sin vanskelige Opgave, men Irmas Opførsel imod ham synes at skulle gøre ham Vejen let, thi han er straks væk i den elegante unge Mand, der ovenikøbet er saa opmærksom og saa galant imod hende. Alt tegner saaledes til at forme sig som gamle Clausen haaber og ønsker det, men Skæbnen vil det anderledes. En skønne Dag faar Grosserer Beck nemlig Besøg af en Enkefru Lund og hendes to Børn, den 18-årige

rige Solveig og den 16aarige Anker, og næppe har Solveig og Aage set hinanden, før de to unge Mennesker føler, at de - og kun de - hører sammen. Ganske ubemærket spirer Kærligheden frem i dem begge, indtil den en Dag fuldstændig har erobret dem. Da først staar det Aage klart i hvilken forfærdelig Dobbeltstilling han befinder sig. Skal han ofre sin gamle Far - eller sig selv? Paa den ene Side gælder det Faderens Renomé, hans Navn, hans Forretning, alt det han har kæmpet sig til et langt Liv igennem, og paa den anden Side gælder det hans egen Lykke. Hvad skal han gøre? Han tør jo ikke aabenbare Solveig den frygtelige Sandhed. Hun tror jo fuldt og fast paa ham. Og dog - da Faderen skriver til ham, da indser han nok, at det nytter ikke at skjule noget. Faderen skriver til ham og spørger ham, om han snart har noget glædeligt Nyt at fortælle ham - han maa selv resignere - og frelse Faderen. Stakkels lille Solveig! Saaledes skulde det altsaa ende. Hele den dejlige Tid, de havde tilbragt sammen, var kun en Drøm, - og nu - nu gled han bort, langt bort fra hende, og det endskønt han elskede hende. Hvor ubarmhjærteligt Livet dog kan være. Aage betænker sig længe, men der hjælper jo ingen kære Mo'r, og en skønne Dag staar saa Aages og Irmars Forlovelsesgilde med al den Pragt, det Beckske Hus kan opvise. Det er en trist Dag for lille Solveig. Med Graaden i Halsen ønsker hun det unge Par til Lykke, men søger saa ned i Haven for at faa Lov til at græde ud og være ene med sin Sorg. Men da Selskabet sidder ved Kaffebordet, og gamle Clausen selvfølgelig er bleven tilkaldt for at fejre den glædelige Begivenhed, skal til at holde Talen for de to unge, hører de pludselig flere Skud nede i Haven. Angstelige eller Herrerne derned, anende at det er Solveigs Broder, den aandssvage Broder, der har faaet fat i Grossererens Bøsse, og nu er ifærd med at anrette Ulykker med den. Nede i Haven møder Aage Solveig, og da han ser, hvor haardt hans Forlovelse har taget paa hende, beder han hende gaa med ind i den lille Pavillon, for at han kan faa talt rigtig ud med hende. Men bedst som de sidder herinde, kommer Anker styrtende med Bøssen hævet i Vejret. Da han ser Aage og Solveig bliver han forskrækket, Skuddet gaar af - og rammer Aage lige i Hjertet. Med et Skig synker han død om i Solveigs Arme. Gamle Clausen styrter til, men da han ser Solveigs stumme Sorg, forstaar han, at det maaske alligevel var det bedste, der kunde hende hans stakkels Dreng.

A/s NORDISK FILMS-KOMPAGNI

KOPENHAGEN

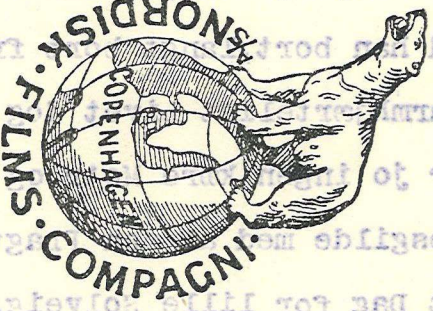
BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOW.

BERLIN S.W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Ad.: „Nordfilm“.

Telephon Amt IV 10191.

IM HOCHSOMMER.

Aage, der einzige Sohn des Kaufmanns Clausen, ist ein ein verwöhnter, junger Herr, der seinem Vater Jahr aus, Jahr ein nicht wenig Geld kostet, und der Alte bezahlt von Herzen gerne, so lange er noch Mittel dazu hat, aber eines schönen Tages ist er fertig. Er bekommt ein Telegramm mit der Nachricht, dass sein Schiff gescheitert und in Trümmer gegangen sei; einen sehr dringenden Wechsel kann er nicht bezahlen, und in der Bank, wo er Rat und Hilfe sucht, begegnet man ihm kühl und abweisend. Ihm ist jeder Ausweg versperrt, und dem alten Geschäft droht der Ruin. Doch wenn die Not am grössten, ist Gottes Hilfe am nächsten, pflegt man zu sagen. In einem Brief, den Clausen von seinem guten Freund, dem Grossisten Beck, erhält, schreibt dieser, ob der junge Clausen nicht Lust habe etwa auf einen Monat aufs Land zu kommen; seine Tochter Irma langweile sich so gottsjämmerlich und würde sich sehr über Aages Gesellschaft freuen. Der alte Clausen starrt lange auf Becks Brief. — Ja, das ist vielleicht eine Rettung! Eine Verbindung zwischen Aage und Irma, der einzigen Tochter des steinreichen Grosskaufmannes Beck, könnte Clausen aus der ökonomischen Klemme befreien. Aber was wird Aage zu dieser Kombination sagen? Na, er ist ja sein Lebtag ein guter Junge und ein folgsamer Sohn gewesen, da wird er sich doch jetzt nicht seinem alten Vater widersetzen, wo so viel auf dem Spiele steht. Es zeigt sich auch, dass sich der alte Clausen nicht verrechnet hat. Als Aage hört, wie schlecht es steht, bedenkt er sich keinen Augenblick, seines Vaters Wunsch zu erfüllen, und einen Tag später hält er seinen Einzug in der Villa des Grossisten Beck mit dem festen Vorsatz, um Fräulein Irma anzuhalten, die nicht gerade eine Schönheit ist, aber deren kontante Mitgift für die Mängel der Natur Ersatz bietet. Aage geht nicht mit übermässiger Freude an die Lösung seiner Aufgabe, aber Irmas Benehmen gegen ihn ist dazu geeignet, ihm sein Vorhaben zu erleichtern; sie ist sofort "weg" in den eleganten jungen Mann, der noch dazu so aufmerksam und galant gegen sie ist. Es lässt sich so an, als wolle sich alles den Wünschen und Hoffnungen des alten Clausen gemäss gestalten, aber das Schicksal will es anders. Eines schönen Tages nämlich bekommen Becks Besuch: die verwitwete Frau Lund und ihre zwei Kinder, die 18 jährige Solveig und der 16 jährige Anker kommen zu ihnen, und kaum haben Solveig und Aage einander gesehen, als die beiden jungen Leuten fühlen, dass sie — und nur sie — zusammen gehören. Ganz unmerklich keimt die Liebe in ihnen auf, bis sie eines Tages vollständig von ihnen Besitz ergriffen hat. Da wird es Aage erst klar, in welcher schrecklichen Situation er sich nach zwei Seiten hin befindet. Soll er seinen alten Vater opfern? Oder sich selbst? In dem einen Falle gilt es das Renommé seines Vaters, dessen Namen, dessen Geschäft, alles was er sich in einem langen Leben erkämpft hat; in dem anderen gilt es sein eigenes Glück. Was soll er tun? Er wagt ja nicht, Solveig die Wahrheit zu offenbaren. Sie glaubt ja so fest und treu an ihn. Und doch — als der Vater ihm schreibt und ihn anfragt, ob er ihm nicht bald eine freudige Neuigkeit mitzuteilen hat, sieht er ein, dass es keinen Zweck hat, etwas zu verbergen. Er muss resignieren und — den Vater retten. Arme kleine Solveig! So muss es also enden! Die ganze herrliche Zeit, die sie miteinander verliebt hatten, war nur ein Traum gewesen. Und nun entgleitet er ihr, weit, weit fort, obgleich er sie liebt. Wie unbarmherzig das Leben doch sein kann!

Aage überlegt es sich lange, aber da hilft nun doch einmal nichts, und eines schönen Tages wird Irmas und Aages Verlobung mit aller Pracht gefeiert, die das Becksche Haus nur aufzubringen vermag. Das ist ein schlimmer Tag für die arme Solveig. Mit tränenerstickter Stimme gratuliert sie dem jungen Paare, läuft dann aber in den Garten hinunter, um sich ausweinen und mit ihrem Gram allein sein zu können. - Wie nun die Gesellschaft um den Kaffeetisch versammelt ist, und der alte Clausen, der natürlich herbeigeholt worden war, um die frohe Begebenheit mit zu feiern, eine Rede auf das junge Paar halten will, hören sie plötzlich vom Garten herauf mehrere Schüsse. Angstlich eilen die Herren hinunter, ahnend, dass Solveigs Bruder, der geistesschwache Anker womöglich Herrn Becks Flinte in die Hand bekommen hat und jetzt im Begriff ist, ein Unglück anzurichten. Unten im Garten trifft Aage Solveig, und als er sieht, wie nahe ihr seine Verlobung geht, bittet er sie, mit ihr in den kleinen Pavillon zu kommen, damit sie sich einmal ordentlich mit einander aussprechen können. Aber wie sie hier gerade so sitzen, stürzt Anker mit erhobener Flinte herein. Als er Aage und Solveig erblickt, erschrickt er heftig, - der Schuss geht los und trifft Aage mitten ins Herz. Mit einem Schrei sinkt er tot in Solveigs Arme. Der alte Clausen eilt bestürzt herbei, - aber als er Solveigs stummen Gram sieht, begreift er, dass es vielleicht doch das beste war, was seinem armen Jungen geschehen konnte.

----- o o 0 0 o o -----

A/s NORDISK FILMS-KOMPAGNI

KOPENHAGEN

BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOW.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Telephon Amt IV 10191.

EN PLEIN COEUR D'ÉTÉ.

Eugène, fils unique du commerçant Masson, est un jeune homme bien gâté qui coûte à son père pas mal d'argent. Le vieil homme paie sans murmurer tant qu'il en trouve le moyen, mais un beau jour tout semble s'écrouler autour de lui. Il reçoit entre autres choses une dépêche qui lui apprend qu'un navire dont il est propriétaire a péri corps et biens. En outre il a une traite en souffrance qu'il ne se voit pas capable de payer, et la banque à laquelle il demande secours, refuse net de faire honneur à sa signature. Il ne sait plus où donner de la tête, la vieille maison est menacée d'une faillite. Mais souvent quand le besoin est à l'excès le secours est le plus près. M. Masson reçoit de son vieil ami M. Duverger, très riche négociant une lettre avec une invitation pour son fils, de venir passer un mois chez lui et sa fille unique Irma qui se morfond dans leur maison de campagne, et qui serait très contente qu'Eugène consentît à venir la distraire un peu.

Le vieux Monsieur Masson ouvre de grands yeux en lisant cette lettre. Voilà peut-être le salut, se dit-il. Un mariage entre Eugène et la fille du riche négociant le ferait sortir de toutes ses difficultés. Et Eugène qu'en dise-t-il? Enfin, il a toujours été un bon garçon, sans doute il ne s'opposera pas au projet de son père, quand il s'agit d'une affaire aussi importante. Il se montre que les calculs de M. Masson sont justes. En apprenant le mauvais état des affaires de son père Eugène n'hésite pas un instant à accomplir son désir, et, le lendemain, il se rend à la villa de Monsieur Duverger, décidé à demander la main de la jeune fille. Elle n'est pas jolie, mais en revanche sa dot est immense. Eugène n'est pas trop enthousiasmé de la tâche dont on l'a chargé, mais la manière d'être d'Irma vis à vis de lui semble devoir lui faciliter sa démarche, car dès le début elle se montre très sensible à la cour.

de l'élégant jeune homme. Tout promet donc que le désir de Monsieur Masson sera réalisé, mais le sort en a décidé autrement. Un beau jour une dame Madame veuve Dupont et ses deux enfants, Yvonne âgée de 18 ans et Arthur âgé de 16 ans viennent s'installer pour quelque temps chez les Duverger, et aussitôt qu'Eugène et Yvonne se voient ils sentent qu'ils sont créés l'un pour l'autre. Insensiblement l'amour grandit dans leurs jeunes coeurs jusqu'à ce qu'un jour Eugène se rend compte qu'il se trouve dans une position fausse et pénible. Que faire maintenant? Faut-il sacrifier l'honneur et le repos de son père, ou bien son propre intérêt, son bonheur? Il n'ose pas révéler à Yvonne la triste vérité; elle a pleine confiance en lui, et pourtant - quand le père lui demande s'il n'a pas bientôt une bonne nouvelle à lui communiquer, il comprend qu'il est inutile de cacher la vérité à Yvonne. Il faut qu'il se résigne à son sort, il faut qu'il sauve son père. Pauvre petite Yvonne.

Que telle fût la fin de son beau rêve, c'était trop cruel. Renoncer à celui qu'elle aime d'un si profond amour, amour qu'elle sait être partagé, quelle amertume! Il va s'éligner d'elle, glisser vers l'autre, malgré tout. Eugène hésite longtemps, mais à la fin il faut qu'il prenne son parti, et un beau jour ses fiançailles avec Irma sont célébrées avec grande pompe. C'est un jour bien triste pour la pauvre Yvonne. Les larmes aux yeux elle félicite le jeune couple, et ne pouvant plus y tenir elle descend dans le jardin pour être seul avec son chagrin.

On est au café; le vieux M. Masson se prépare à faire un discours en l'honneur des fiancés, lorsque subitement plusieurs coups de fusil retentissent du jardin. Pressentant un malheur, tous les messieurs s'y précipitent.

Cependant Eugène a rencontré Yvonne, et en voyant son

chagrin, il la prie d'entrer avec lui dans le petit pavillon, où ils pourront causer sans être dérangés. Mais subitement Arthur, le malheureux frère d'Yvonne, qui ne jouit pas entièrement de ses facultés mentales, s'y précipite, un fusil à la main. En voyant Eugène et Yvonne, il tressaille, le coup part, et Eugène est atteint en plein coeur. Il pousse un cri et s'affaisse dans les bras d'Yvonne. Quand le vieux M. Masson, accouru avec les autres, voit le chagrin muet d'Yvonne, il comprend que ce qui vient d'arriver à son pauvre fils vaut peut-être mieux qu'un mariage fait à contre coeur.

- - - - o o O O o o - - - -

**A/s NORDISK
FILMS - KOMPAGNI**

KOPENHAGEN

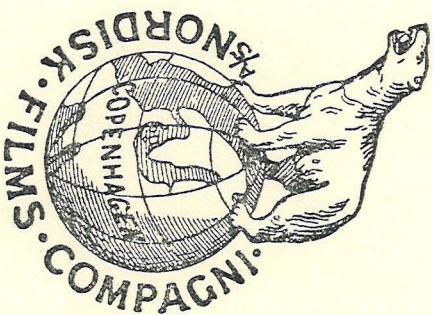
BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Telephon Amt IV 10191.

3408

VERFEHLTES LEBEN

NORDISCHE FILMS CO., G. M. B. H., BERLIN SW 48, Friedrich-Straße 13
Telegramm-Adresse: „Nordfilm“
Fernsprecher: Amt Mpl., Nr. 10191

For Ingrid Liv

983

Verfehltes Leben

Aage, der einzige Sohn des Kaufmanns Clausen, ist ein verwöhnter junger Herr, der seinem Vater Jahr aus, Jahr ein, nicht wenig Geld kostet, und der Alte bezahlt von Herzen gerne, so lange er noch Mittel dazu hat, aber eines schönen Tages ist er fertig. Er bekommt ein Telegramm mit der Nachricht, daß sein Schiff gescheitert und in Trümmer gegangen sei; einen sehr dringenden Wechsel kann er nicht bezahlen, und in der Bank, wo er Rat und Hilfe sucht, begegnet

man ihm kühl und abweisend. Ihm ist jeder Ausweg versperrt, und dem alten Geschäft droht der Ruin. Doch wenn die Not am größten, ist Gottes Hilfe am nächsten, pflegt man zu sagen. In einem Brief, den Clausen von seinem guten Freund, dem Grossisten Beck, erhält, schreibt dieser, ob der junge Clausen nicht Lust habe, auf einen Monat aufs Land zu kommen; seine Tochter Irma langweile sich so gottsjämmerlich und würde sich sehr über Aages Gesellschaft freuen. Der alte Clausen starrt lange auf Becks Brief. — Ja, das ist vielleicht eine Rettung! Eine Verbindung zwischen Aage und Irma, der einzigen Tochter des steinreichen Großkaufmannes Beck, könnte Clausen aus der ökonomischen Klemme befreien. Aber was wird

Aage zu dieser Kombination sagen? Na, er ist ja sein Lebtage ein guter Junge und ein folgsamer Sohn gewesen, da wird er sich doch jetzt nicht seinem alten Vater widersetzen, wo so viel auf dem Spiele steht. Es zeigt sich auch, daß sich der alte Clausen nicht verrechnet hat. Als Aage hört, wie schlecht es steht, bedenkt er sich keinen Augenblick, seines Vaters Wunsch zu erfüllen, und einen Tag später hält er seinen Einzug in der Villa des Grossisten Beck mit dem festen Vorsatz, um Fräulein Irma anzuhalten, die nicht gerade eine Schönheit ist, aber deren kontante Mitgift für die Mängel der Natur Ersatz bietet. Aage geht nicht mit übermäßiger Freude an die Lösung seiner Auf-

gabe, aber Irmas Benehmen gegen ihn ist dazu geeignet, ihm sein Vorhaben zu erleichtern; sie ist sofort „weg“ in den eleganten jungen Mann, der noch dazu so aufmerksam und galant gegen sie ist. Es läßt sich so an, als wolle sich alles den Wünschen und Hoffnungen des alten Clausen gemäß gestalten, aber das Schicksal will es anders. Eines schönen Tages nämlich bekommen Becks Besuch: die verwitwete Frau Lund und ihre zwei Kinder, die 18jährige Solveig und der 16jährige Anker kommen zu ihnen, und kaum haben Solveig und Aage einander gesehen, als die beiden jungen Leutchen fühlen, daß sie — und nur sie — zusammengehören. Ganz unmerklich keimt die Liebe in ihnen auf, bis sie eines Tages vollständig von ihnen Besitz ergriffen hat. Da wird es Aage erst klar, in welcher schrecklichen Situation er sich nach zwei Sei-

ten hin befindet. Soll er seinen alten Vater opfern? Oder sich selbst? In dem einen Falle gilt es das Renommee seines Vaters, dessen Namen, dessen Geschäft, alles was er sich in einem langen Leben erkämpft hat; in dem anderen gilt es sein eigenes Glück. Was soll er tun? Er wagt ja nicht, Solveig die Wahrheit zu offenbaren. Sie glaubt ja so fest und treu an ihn. Und doch — als der Vater ihm schreibt und ihn anfragt, ob er ihm nicht bald eine freudige Neuigkeit mitzuteilen hat, sieht er ein, daß es keinen Zweck hat, etwas zu verbergen. Er muß resignieren und — den Vater retten. Arme kleine Solveig! So muß es also enden! Die ganze herrliche Zeit, die sie mit einander verlebt hatten, war nur ein Traum gewesen. Und nun entgleitet er ihr, weit, weit fort, obgleich er sie liebt. Wie unbarmherzig das Leben doch sein kann! Aage überlegt es sich lange, aber da hilft nun doch einmal nichts, und eines schönen Tages wird Irmas und Aages Verlobung mit aller Pracht gefeiert, die das Becksche Haus nur aufzubringen vermag. Das ist ein schlimmer Tag für die arme Solveig. Mit tränen-erstickter Stimme gratuliert sie dem jungen Paare, läuft dann aber in den Garten hinunter, um sich ausweinen und mit ihrem Gram allein sein zu können. — Wie nun die Gesellschaft um den Kaffeetisch versammelt ist, und der alte Clausen, der natürlich herbeigeholt worden war, um die frohe Begebenheit mit zu feiern, eine Rede auf das junge Paar halten will, hören sie plötzlich vom Garten herauf mehrere Schüsse. Aengstlich eilen die Herren hinunter, ahnend, daß Solveigs Bruder, der geistesschwache Anker, womöglich Herrn Becks Flinte in die Hand bekommen hat und jetzt im Begriff ist, ein Unglück anzurichten. Unten im Garten trifft Aage Solveig, und als er sieht, wie nahe ihr seine Verlobung geht, bittet er sie, mit ihr in den kleinen Pavillon zu kommen, damit sie sich einmal ordentlich mit einander aussprechen können. Aber wie sie hier gerade so sitzen, stürzt Anker mit erhobener Flinte herein. Als er Aage und Solveig erblickt, erschrickt er heftig, — der Schuß geht los und trifft Aage mitten ins Herz. Mit einem Schrei sinkt er tot in Solveigs Arme. Der alte Clausen eilt bestürzt herbei, — aber als er Solveigs stummen Gram sieht, begreift er, daß es vielleicht doch das Beste war, was seinem Jungen geschehen konnte.

Erscheinungstag: 9. März 1912

Preis: Mk. 985.—

Am gleichen Datum:

Das Wärmland

Naturaufnahme

Preis: Mk. 105.—

Beide Films zensiert